

PENTUSPELARIT

Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry

3/1990

HAUSKAA

1990

JOULUA

MARIA

HARJOITUSASIAA:

ITSENÄISYYSPÄIVÄNÄ 6.12. ei ole harjoituksia.

KATIN ryhmällä ei ole harjoituksia **13.12.**

VIIMEISET HARJOITUKSET:

MYYRMÄESSÄ viimeiset harjoitukset pikkujoulun merkeissä torstaina 13.12. klo 18.30 kaikki Myyrmäen ryhmät.

HAKUNILASSA samoin pikkujoulun merkeissä tiistaina 18.12. klo 18.00, myös Katin ryhmä.

1991 ENSIMMÄISET HARJOITUKSET:

Jaanan ryhmät tiistaina **15.1.91**

Katin ja Myyrmäen ryhmät torstaina **17.1.91**

Paikat ja ajat samat kuin syksyllä.

Hyvää Joulua ja onnellista uutta vuotta!

toivottavat ohjaajat

Mikä on Helsingin pitäjän tanhuujat ja spelarit ry ?

Helsingin pitäjän tanhuujat ja spelarit on perustettu 14.1.1982. Nimi on syntynyt Vantaan alkuperäisen nimen, Helsingin pitäjän, mukaan. Seuraa perustamassa oli myös pelimanneja, jotka halusivat nimensä näkyviin, siitä spelarit.

Yhdistykseen kuuluu tällä hetkellä noin 100 aikuista ja 90 lasta. Tanhuryhmiä toimii kaikkiaan 10. Aikuisten tanhuryhmiä on Tikkurilassa Peltolan koululla, Martinlaaksossa nuorisotalossa ja Hakunilassa Hakunilanrinteen ala-asteella sekä työväenopiston piirissä vanhojen tanssien ryhmä Tikkurilassa. Lapsiryhmiä toimii Myyrmäessä kolme ja Hakunilassa kolme. Lisäksi pelimanneilla on omat harjoitukset Kilterin koululla Myyrmäessä.

Sääntöjen mukaan yhdistyksen tarkoituksena on suomalaisiin kansantansseihin, -leikkeihin, -musiikkiin ja -pukuihin liittyvien perinteiden vaaliminen, niiden käytön elvyttäminen ja tunnetuksi tekeminen. Yhdistys on poliittisesti puolueeton.

Seuramme kuuluu aikuisten osalta Uudenmaan Nuorisoseurojen Liittoon ja lasten osalta Kalevan Nuorten Uudenmaanpiiriin sekä Suomalaisen Kansantanssin Ystäviin ja lapset Kansantanssinuorten Liittoon. Molemmat järjestöt pitävät kesäjuhlaansa, joihin ovat sekä aikuiset että lapset päässeet osallistumaan.

Kansainvälistä yhteistyötä ovat näinä vuosina ehtineet tehdä sekä aikuiset että lapset. Lapsiryhmä on osallistunut pohjoismaiseen lasten ja nuorten tapahtumaan Falunissa Ruotsissa sekä vierailut Vantaan unkarilaisessa ystävyyskaupungissa Salgótarjánissa Viganó-lapsiryhmän luona sekä Tallinnassa Modus-ryhmän luona.

Aikuisryhmät ovat osallistuneet festivaaleille tai vierailleet ulkomaisen ryhmän luona mm. Itävallassa, Belgiassa, Ruotsissa, Englannissa, Ranskassa, Kreikassa ja USA:ssa.

Yhdistyksen toimintaa rahoitetaan jäsenmaksuilla, esiintymistuloilla, myyjäisillä, juhlilla ja iltamilla sekä kaupungilta saatavalla avustuksella. Kaikki ohjaajat ym. toimihenkilöt tekevät työnsä ilman palkkioita. Aikuisten jäsenmaksu on 40 mk ja lasten 20 mk. Lasten jäsenmaksu sisältää vakuutuksen, joka korvaa harjoituksissa, esiintymisissä ja lapsille järjestetyissä tilaisuuksissa tapahtuneet vahingot.

Unkarin matka 3.-10.6.1990

Myyrmäen lasten kertomana

3.6.1990

Olimme Helsinki-Vantaan lentokentällä ja vatsassa tuntui oudolta. Kesti iäisyyksiä ennen kuin pääsimme ilmaan, mutta pääsimme kuitenkin. Ei kestänyt kauaakaan kunnes huomasimme koneen laskeutuvan. Haimme laukut ja siirryimme bussiin. Emäntämme oli meitä vastassa ja vähän ennen muita siirryimme jälleen hänen autoonsa ja putputtelimme sillä "kotiin". Siellä saimme hieman murua rinnalle ja saimme myös nähdä huoneemme ja kävimme nukkumaan.

MA 4.6.1990

Matkaväsymyksestä johtuen nukuimme sikeästi koko yön kunnes emäntämme tuli herättämään meidät kosketuksella ja unkarilaisella puhetulvalla!

Aamutouhujen jälkeen menimme amupalalle, joka oli todella runsas. Sen syötyämme ei tullut ihan heti nälkä. Sitten olikin jo aika lähteä tanssitalolle. Siellä tapasimme ryhmämme muut jäsenet, puimme kansallispuvut päälle ja lähdimme vieressä sijaitsevaan musiikkikouluun esiintymään. Kohtasimme pieniä, suloisia, enimmäkseen tummakutrisia lapsia, jotka olivat mahtava yleisö. Opetimme heille yhden tanhun, Viisitoista. He tulivat innokkaina ja iloisina opettelemaan sen, eikä kauaa mennytäkään, kun he jo osasivat tanhuta Viisitoista.

Seuraava kohteemme oli Juri Gagarinin koulu. Verratessa sitä Suomen kouluihin huomasimme, että siellä oli paljon enemmän taideaineita (esim. keramiikka, piirustus) kuin Suomessa. Käydessämme tutustumassa luokissa oli vastaanotto suurenmoinen, eräät soittivat meille nokkahuilua, toiset lauloivat ja jopa eräs luokka tervehti meitä sanomalla suomeksi hyvää päivää. Jotkut oppilaat nauroivat puvuillemme, erityisesti kengille. Liikuttavinta vierailussa oli kasien kulkue, joka oli järjestetty kasien lähtemisen vuoksi. Rehtorille tuli jopa kyyneleet silmiin. Kaiken tämän hyvän lisäksi saimme maittavan aterian.

Lähdimme koululta ja pistäydyimme tanssitalolla vaihtamassa

tavalliset vaatteet takaisin. Sitten bussi jo odottikin meitä, jotta lähtisimme Holloköhön ja Szecsenybeen. Szecsenybessä oli upea kartano, jossa asuu vanha rikas kreivitär... Veijohan innostui asiasta kuultuaan niin, että olisi lähtenyt siitä paikasta kosimaan ellei häntä olisi pidetty tiukasti käsikynkässä.

Matka jatkuu bussilla Hollokon museokylään. Ensin joimme cocikset pienessä "kahvilassa". Kävelimme ja kävimme ostelemassa käsitöitä vanhoilta naisilta. Liinat olivat taidokkaasti tehtyjä ja hinnat mitättömiä. Katsoimme myös, kun puunveistäjä kaiversi puusta esineitä. Ne olivat todella upeita, maailmanluokkaa. Emme voineet ostaa niitä, koska puunveistäjällä oli niin paljon tilauksia ulkomaille, ettei veistoksia riittänyt myyntiin. Aikaa riitti kuitenkin tekemään pienet muistoesineet. Seuraavaksi vierailimme käsityötalossa. Siellä oli kangaspuita, pirtanauhoja tekeillä yms. ja pieni myymälä, jossa saimme taas kuluttaa rahaa.

Kun olimme lähdössä takaisin bussille, tsekkoslovakialaiset halusivat nähdä tanssejamme, joten esitimme heille NuuskaPolkan. Sen jälkeen menimme jäätelölle. Yksi jäätelö maksoi vain markan!!

Kun tulimme bussilla takaisin tanssitalolle, siellä oli menossa paikallisten aikuisten harjoitukset. Taso oli kova ja tanssijat huippuluokkaa. Kun palasimme perheisiin, söimme pientä välipalaa. Olimme juuri keäämässä mansikoita emäntämme kanssa pihamaalta, kun meitä pyydettiin puhelimeen. Olimme aivan ymmällä. Kuka meille tänne osaisi soittaa?!! Puhelimeen päästyämme Mari kuuli Minnan tutun äänen ja sovimme tapaamisesta kaupungilla. Oppaiksemme lähti talon poika ja hänen kaverinsa. Minna ja Miia taas kaappasivat mukaansa heidän perheensä pojat. Kävelimme alas keskustaan ja vaikka oli arki-ilta porukkaa oli aika paljon. Kaikki olivat todella ystävällisiä ja tunnelma oli korkealla. Saimme pystyttää kynttilät palamaan keskusaukiolle vastalauseeksi Kiinan opiskelija murhista. Tutustuimme muutamiin paikallisiin nuoriin, he olivat hyvin kiinnostuneita Suomesta. Kiertelimme keskustassa, käväisimme jopa paikallisessa nuorisotilassa. Nuorisotilassa oli paljon nuoria, jotka joko katsoivat TV:tä tai pelasivat flipperä, biljardia, ...

Ilta meni nopeasti ja pian huomasimme, että kello on jo yli 10, siis kotiinlähdön aika koitti. Väsyneinä kömmimme sänkyyn ja uni tuli nopeasti seuraavaa päivää ajatellessa.

Ti 5.6.90

Tuli taas kirkon aamupalan kanssa, kun huomattiin vasta pöydässä kellon olevan jo paljon, joten ruoka-aikaa jäi taas vain n. 10 minuuttia. Ehdimme kuitenkin jotenkuten ajoissa "tanssitalolle" eli klo 9.30 ksi. Kun kaikki olivat saapuneet, niin lähdimme pienelle kaupunkikierrokselle tutkimaan mitä salgotarjanin keskusta näyttääkään. Kävimme myös paikallisessa kauppalal- lissa ostamassa herneitä ja mansikoita ja jälleen tutusimme Unkarin hinnat hullun halvoin. Herneitä mutustellen siirryimme päivän kohteeseen eli paikalliseen hiilikäivokseen. Siellä meille esitel- tiin kaivosta, kuulinme kaivostyöläisten hymnin ja lisäksi kuulinme pienen esi- telmän aiineesta. Kieroksella saimme kuka minkäkinlaisen kypärän päähämme, koska käytävät olivat matalia paikoittain, huomasimmekin pikkuin kypärän tarpeel- lisuuden pään enjona säilyttämisen suhteen. Kaivosten jälkeen palasimme Tanssitalolle hieman aikataulusta myö- hästä ja lähdimme perheisimme syömään. Me kävimme ensin hakemassa omantamme musiikkikoulutusta syömään kanssamme.

Ruokana oli todella herkullista Unkarilaista pizzaa ja tietenkin myös jälkiruokaa. Syötyämme lähdimme takaisin tanssitalolle ja sieltä kohti Zaggyvarónaa jossa meillä oli esiintyminen tiedossa.

Bussi matkalla lauleskelimme Vesai säestyksellä Päivänsädeitä ja menninkäistä, Palpantilliä ja monia muita lauluja. Zaggyvarónaan päästyämme veimme puvut pukuhuoneisiin ja menimme pihalle istuskelemaan, innokkaimmat tanssivat mukanaamme tulleiden unkarilaisten kanssa viittätoista. Ja jottkut kekseliäät unkarilaiset hinasivat pienet suomenliput lipputankoon ja me suomalaiset lauloimme sitten maamme laulun seisäältäään. Vähän ajan kuluttua lähdimme tutustumaan läheiseen kouluun, koulu oli muuten tyhjä paitsi ATK-luokassa oli ATK-kerho koolla. Sitten lähdimme vaihtamaan vaatteita ja katsomaan kuvioittemme paikkoja. Esitys meni hyvin ja laulukin kuului lujaa. Unkarilaiset lapset esittivät meille nokkahuilutappaleita ja nukketeatteria. Me menimme vanhoja tansseja ja maanantaiset ketjut, lisäksi Riitta, Kati, Matti ja Veijo kilpailivat tikkuristin tanssimisessa.

Matti hävisi ja kavi sotkemassa Riitankun kepit, Veijo voitti. Esityksen jälkeen saimme limsaa ja jotain pullan tapaista. Ukkonammeistä otettiin ryhmäkuva ja lähdettiin ajamaan tanssitaloa kohti. Tanssitalon ulkolla vaihdoin puuvuorot omiin vaatteisiin ja lähdettiin Marja ja Katrin isäntäperheeseen viettämään iltaa. Ilta kului nopeasti: katsoimme videolta isäntäryhmämme tanssiesityksiä, he tanssivat todella hienosti, kaikki olivat tyttö-poika pareja. Unkarilaiset pojat pysyivät meitä tanssimaan heidän kanssaan. Me ei viitsitty mennä tanssimaan, koska nämä pojat olivat oikeita tanssitaiteilijoita.

Oli jo aika lähteä isäntäperheeseen nukkumaan, kun isäntämme tuli hakemaan meitä. Taas oli yksi todella hieno päivä ohu P.

Ke 6.6.90

Päivä alkoi sateella. Heräsimme n. 6.30 herätyskellon pirinään. Aamutoimista selvittyämme menimme keittiöön syömään monipuolisen aamiaisen perheen poikien kanssa. Aamupalan jälkeen emäntämme vei meidät autolla tanssitalolle, josta meidän oli määrä lähteä Egeriin kello 7.30. Aikataulusta huolimatta lähdimme vasta 8 maissa. Pari tuntinen ajomatka meni nukkuessa, koska osalla porukasta oli univelkaa. Egeriin saavuimme n. kello 10. Suuntasimme kulkumme linnaan, josta kirjoitimme kortteja mm. kotimaahan, matkamuistojakin ehdittiin ostaa jo ennen linnaan menoa.

Teimme linnassa tutustumiskierroksen, jonka aikana saimme kuulla linnan historiasta. Kyseistä linnaa ruvettiin rakentamaan vuonna 1248. Turkkilaiset hyökkäsivät linnaan 1500-luvulla, jolloin käytiin ankara taistelu linnan herruudesta. Taisteluun osallistuvat tällöin myös naiset ja lapset, turkkilaisia taistelussa oli 140 000 ja egeriläisiä vain 2000. Turkkilaiset saatiin karkoitetuksi vuonna 1520. 40 vuotta myöhemmin turkkilainen palkka-armeija valtasi linnakkeen ja piti sitä hallussaan 90 vuotta eli 1600-luvulle asti. Kaupungissa on säilynyt kaksi turkkilaista kylpylää ja minareetti. Vuonna 1702 puolet linnasta tuhoutui vapautistelussa. Linnan tuhoutuminen oli keisarin päätös etteivät vapaustaistelijat piiloutuisi linnaan.

Linnan seinien paksuus oli alempana 8 metriä, kun taas ylhäällä seinät olivat 4 m paksut. Linnassa oli kehitetty hyvä systeemi; uunin päälle pistettiin pippureita ja turkkilaisten kaivautuessa linnaan pippurit rupesivat tärisemään ja näin saatiin ajoissa tietää turkkilaisten hyökkäyksestä. Tämän kiertueen jälkeen katsoimme 25 minuuttia kestävän filmin, jonka nimi oli EGERIN TÄHDET. Elokuva kertoi linnassa käydystä taistelusta turkkilaisia vastaan. Elokuvan aikana Vilja rupesi kyselemään mm. näin: Isi, miksi tuo hevonen kaatu? Isi, miksi tuo setä tippu? Näihin kysymyksiin Matti vastaili parhaalla katsomallaan tavalla.

Linnakiertueen jälkeen menimme syömään runsaan lounaan. Alkuruoaksi oli spagettikeittoa, jonka jälkeen saimme pääaterian, johon kuului mm. kanaa, riisiä, kalapuuikkoja ja ranskalaiset perunat. Kaiken tämän lisäksi saimme maittavan suklaaleivoksen jälkiruoaksi. Tämän jälkeen meillä oli 2 tuntia vapaata kiertelyä Egerissä, jonka aikana teimme myös ostoksia. Kierroksen jälkeen oli taas kahden tunnin ajomatka Salgotarjaniin. Matkalla lauloimme Aaluetta niin, että ääni meinasi lähteä. Saa-vuimme siis kahden tunnin kuluttua tanssitalolle ja sieltä tuttua reittiä kotitalollemme.

Vähän ajan kuluttua Pirre ja Hanna saapuivat "meille". Olimme juuri ehtineet esitellä heille "huoneemme", kun saimme lisää vieraita. Mari, Katri ja kaksi heidän perheen vanhinta lasta tulivat. Ilta kului unkarin ja suomen kieltä opetellen ja musiikkia kuunnellen. Pian taas saimme huomata, että oli jo myöhä ja että vieraiden oli aika palata perheisiinsä.

Kaakaota ja pikkuleipiä kattavan illtapalan jälkeen katselimme perheen kanssa Salgotarjanin karttaa ja otimme valokuvia puolin ja toisin.

Saimme myös kuulla, että perheen äiti on ollut kaksi kertaa Vantaalla, 8 vuotta sitten ja vuosi sitten. Hän soittaa viulua Salgotarjanin sinfoniaorkesterissa, jonka mukana hän on ollut täällä esiintymässä. Pian perheen vanhemmat kuitenkin huomasivat, että nukkumaanmeno aika oli jo kässillä, joten toivottelimme toisillemme hyvän yön toivotukset (jó éjszakát kívánok).

Me nuoret siirryimme yläkertaan keskustelemaan koulunkäynnistä ja maidemme ilmastosta. Saimme tietää unkarilaisten koululaisten lomista ja arvostelutavasta. Kouluissa arvostelunumerot ovat 1–5. Kesäloma heillä alkaa vasta 8.6. ja se kestää aina syyskun alkuun saakka ja muutenkin heillä on enemmän lomia talvella kuin meillä.

Illan päätteeksi pojat pyysivät meitä laulamaan maammelaulun ja sitten menimme nukkumaan.

7.6.–90 torstai Päivä perheiden kanssa

Aamulla n. klo 8.00 lähdimme autolla museoon, jossa oli hevosia ja niiden vetämiä vaunuja. Hevosmuseon jälkeen lähdimme toiseen museoon, jossa oli vanhoja esineitä. Opas kertoi, että museo, joka oli vanha talo, oli n. 200 vuotta vanha. Sieltä menimme Unkarin korkeimmalle (1020) vuorelle, jonka nimi on Madra. Ylhäällä vuorella oli niin kylmää ja sumuista, että emme nähneet kahta metriä edemmäs. Vuorella oli myös näkötorni, josta piti nähdä kaupunkiin asti, mutta emme nähneet mitään sillä sumu ympäröi tornia. Illalla lähdimme jäähyväisillanviettoon tanssitalolle. Vasta 45 min. kuluttua pääsimme aloittamaan juhlan. Aluksi tanssitalon väki lahjoitti Matille seinälautasen ja karahvin. Seuramme lahjoitti tanssitalolle ja sen johtajalle Vantaa-seinälautasen, speakerikasetin ja kirjan, jossa esitellään Vantaata. Vihdoin päästiin tanssiin. Ensin tanssimme unkarilaisen tanssin, jonka jälkeen he esittivät meille tanssejaan. Sen jälkeen menimme Bingon, Viistoista ja leikimme solmua. Lopuksi tanssimme Lambadaa. Illalla ei tanssista tahtonut tulla loppua. Kaikilla oli todella hauskaa. Silmät kyynelissä juhlimme viimeistä iltaa unkarilaisten kanssa.

Salla ja Anni

Perjantai 8.6.1990

Aamulla jätimme surulliset jäähyväiset Salgótarjánissa. Olimme viettäneet hauskoja päiviä & "öitä" heidän kanssaan sekä oppineet monta monituista unkarinkielen sanaa. Jäähyväisiä jatkettiin bussimatalla Budapestiin ja ei asiat siitä parantuneet, sillä satoi vettä. Lopulta kuitenkin laahustimme ulos bussista katsomaan kuuluisaa Budan linnaa. Näimme läheisessä lammessa muitakin kuin sorsia, sillä siellä kahlassi myös joi-takin "vankkoja miehen alkuja". Sade lakkasi pikkuhiljaa ja näimme edessämme mahtavan Sankarien aukion. Monien pitkien minuuttien jäl-keen pääsimme lämpimään bussiin, joka lähti ajamaan kohti Linnavuor-ta. Aurinkokin pilkisteli pilvien välistä, vaikka ilma näyttikin uhkaaval-ta. Näimme mm. kuuluisan Hotel Hiltonin sekä kävimme Matthiaksen kirkon upeassa sisätilassa. Lopulta kuitenkin rupesi satamaan kaatamal-la, joten kiiruhdimme sateen suojaan. Onneksi kuuro ei kestänyt kauan, joten lähdimme kohti bussia. Hotel Astoria sijaitsi melkein keskustassa, jonne lähdimme Linnavuoren jäätyä taaksemme. Koko päivä oli hyvä- tejä täynnä, sillä lopulta oli aika sanoa Gabille hyvästit. Kun kaikki itkut oli itketty, lähdimme Astoriaan. Jakauduimme huoneisiin ja teimme kukin mitä itse halusimme: kauppoihin tai huoneeseen nukkumaan.

Parin tunnin kuluttua lähdimme syömään pienissä ryhmissä. Lop-puulta kului vauhdikkaasti. "Isot" viihdyttivät meitä iltasadulla Emmi-muurahaisesta ja lähtivät sitten discoon. Aamuun mennessä olivat to-dennäköisesti viimeisetkin nukkumassa.

Heli & Hanna

9.6.90 lauantai

Kun muut olivat kylpylässä, minä ja Riitta katselimme siellä sisällä vähän aikaa. Sitten me lähdimme ulos kävelemään. Kävimme siellä kyl-pylän toisella puolella katsomassa. Siellä oli semmoinen iso allas, missä oli paljon ihmisiä uimassa. Siellä aallot kuljettivat ihmisiä eteenpäin. Sitten me lähdimme Riitan kanssa käymään kahvilassa, jossa Riitta otti kahvin. Ja sitten me menimme takaisin kylpylän aulaan odottamaan, kun muut tulee. Ja sitten me lähdimme koko porukka hotelliin takaisin ja tulimme bussilla.

Saija

Lauantai 9.6.1990.

Heräämisen jälkeen oli hotellissa aamupala (jos jaksoi nousta). Melkein kaikki kävivät syömässä hotellissa aamupalan. Aamupalan jälkeen oli vähän vapaa-aikaa ja sitten lähdimme ostoksille. Ostoksille meidän piti mennä Pestin keskustan kävelykaduille. Hämmästyksemme oli suuri, kun emme tienneet, millä kadulla olimme. No kysyimme eräältä unkarilaiselta mieheltä, missä olimme (näytimme karttaa miehelle ja pudistelimme päätä). Huomasimme, että olimme kävelleet aivan väärään suuntaan. No kävelimme takaisin hotellille ja lähdimme oikeaan suuntaan. Vihdoin löysimme kävelykadut ja kävimme monissa kaupoissa, jotka joskus olivat hintatasoon verrattuina kalliita. Hotellille piti saapua yhdeksi, koska koko porukka lähtisi kylpylään. Sitä ennen kävimme Mc Donaldsissa haukkaamassa hampurilaiset. Kylpylään menimme paikallisella bussilla ja liput piti tietenkin ostaa.

Vihdoin saavuimme kylpylään. Kaikki oli yhtä sekaannusta. Sitten selvisi, että kylpylä olikin kiinni, mutta uimaltaat auki. Kylpylässä tapasimme unkarilaisen miehen, joka oli opiskellut suomea sanakirjan avulla ja puhui suomea aika hyvin. No lopulta pääsimme sisälle ja altaisiin. (Päähän piti laittaa uimalakit). Sisällä oli kaksi allasta (iso, jossa oli kylmää vettä ja pieni, jossa oli lämmintä vettä). Myös ulkona oli kaksi allasta, jossa isommassa oli laineet. (Altaat suunnilleen samanlaisia kuin sisällä). Kylpylässä oli hauskaa ja siellä olisi voinut olla kauemminkin. (Saija ei uinut ja oli Riitan kanssa. Siitä erikseen).

Kun olimme tulleet bussilla takaisin hotelliin, veimme tavaramme nopeasti huoneisiimme ja lähdimme syömään. Meidän piti mennä itävaltalaiseen ravintolaan, mutta se olikin kiinni ja nälkä kasvoi. (Meidän ryhmämme oli sama kuin eilen: Riitta, Raija, Emmi, Sanna, Anni, Hanna, Heli, Johanna ja Saija). Nopeasti piti päästä syömään ja päädyimme italialaiseen ravintolaan, jossa ruoka oli huonosti lämmitettyä eli kylmää. Ravintolassa oli töissä mies, joka oli asunut Suomessa ja puhui aika hyvin suomea. (Raija jutteli hänen kanssaan). Ravintolassa oli myös suomalainen pariskunta, joka oli vasta tullut Budapestiin. Koska ravintolassa ollut ruoka oli kylmää, menimme Mc Donaldsiin.

ja söimme hampurilaiset, jotka olivat todella halpoja. Emmi, Hanna, Heli, Salla ja Sanna saivat idean ostaa pikkurahoilla seitsemän isoa kokista. Ostettuamme Ilmarille ruusuja lähdimme hotellia kohti. (Ilmari oli oppaamme). Illalla hyvästelimme oppaamme ja vietimme illan miten tahdoimme. Monet varmaan pakkasivat.

Johanna ja Saija

10.6.90

Viimeisenä aamuna Matti kävi herättämässä viimeisiä aamupalalle. Huoneet piti palauttaa 10.30–10.45 välillä ja kaikki matkatavarat odottivat aulassa kantajiaan, jotka kantoivat ne bussiin.

Lentokentälle saapuessamme oli enää Matilla ja Vesalla vaihdettavaa valuuttaa.

Kun pääsimme lentokoneeseen, oli paikkaliput taas sekaisin, mutta niitä vaihdettiin niin, että jokainen pääsi kaverinsa viereen. "Kiikkuva kone" jätti Unkarin taakseen ja saavuimme Helsingin lentoasemalle. Passintarkastuksen jälkeen saimme odotella matkatavaroitamme yli tunnin. Kun vihdoinkin saimme tavaramme, kokoontuimme vielä lentokentällä. Riitta ja Sirpa saivat keltaiset ruusut ja niin kaikki lähtivät koteihinsa.

Katja ja Marjut

MYYDÄÄN:

Poikien **Johanneksen puku** kaikkine osineen, myös **kengät**. Hinta 1000 mk. Tiedustelut: Hilikka Lyytikäinen puh. 388 1731

LASTEN OHJAAJAT

Lapsi- ja varhaisnuorisotoimikunnan vetäjä:

Riitta Kangas puh. 847 563

Muut ohjaajat:

Veijo Kumpulainen puh. 876 3148

Sirpa Laakso puh. 538 719

Matti Lankinen puh. 538 719

Jaana Salmivaara puh. 346 1749

Kati Taivainen puh. 876 4316

SEURAN PUHEENJOHTAJA

Jorma Pessi puh. 846 394

MYYDÄÄN:

TALALAIN OULU

1000 m. Tiedustelu: Hilkka Lyytikäinen, puh. 358 1731
Pöytäkirja: Hilkka Lyytikäinen, puh. 358 1731
Pöytäkirja: Hilkka Lyytikäinen, puh. 358 1731

Muut ohjeet:

1000 m. Tiedustelu: Hilkka Lyytikäinen, puh. 358 1731

1000 m. Tiedustelu: Hilkka Lyytikäinen, puh. 358 1731

1000 m. Tiedustelu: Hilkka Lyytikäinen, puh. 358 1731

1000 m. Tiedustelu: Hilkka Lyytikäinen, puh. 358 1731

JULKAISIJA:

Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry

Tästä lehdestä vastaa:

Matti Lankinen